
EUROPEES PRIVAATRECHT

📁 AAK20086129

Jacobien W. Rutgers

1 Voorstel voor een Richtlijn Consumentenrechten

Op 8 oktober 2008 heeft de Europese Commissie een voorstel gedaan voor een 'Richtlijn betreffende consumentenrechten' (Brussel, 8.10.2008, COM(2008)614 def.), dat de volgende richtlijnen vervangt: 85/577/EEG betreffende de bescherming van consumenten bij buiten verkoopruimten gesloten overeenkomsten, 93/13/EEG betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten, 97/7/EG betreffende de bescherming van de consument bij op afstand gesloten overeenkomsten en 1999/44/EG betreffende bepaalde aspecten van de verkoop van en de garanties voor consumptiegoederen. Het voorstel beoogt volledige harmonisatie. Met andere woorden de regels in de richtlijn moeten worden omgezet in nationaal recht en de lidstaten mogen niet afwijken van de regels gegeven in de richtlijn. Het toepassingsgebied van de richtlijn betreft bepaalde as-

pecten van zowel grensoverschrijdende als nationale koop- en dienstenovereenkomsten. Opmerkelijk is dat – hoewel het voorstel een richtlijn betreft – toch wordt gesteld dat de richtlijn ook van toepassing is op grensoverschrijdende overeenkomsten. Vanuit ipr-rechtelijk perspectief is dit moeilijk te begrijpen. De omzetting van een richtlijn in nationale stelsels heeft immers tot gevolg dat de verschillende nationale rechtsstelsels dezelfde regels bevatten, niet dat in grensoverschrijdende gevallen een uniforme regeling de overeenkomst beheerst. In een grensoverschrijdend geval moet alsnog bepaald worden welk rechtsstelsel op de overeenkomst van toepassing is. Dit is van des te meer belang, omdat de richtlijn open normen bevat, zoals bijvoorbeeld goede trouw (art. 32 van het voorstel), welke volgens de jurisprudentie van het Hof van Justitie aan de hand van het nationale recht moet worden geïnterpreteerd (C-237/02 *Freiburger Kommunalbauten*, HvJ 1-4-2004, Jur. EG 2004, I-3403). Mocht de jurisprudentie van het Hof standhouden, dan vindt er geen volledige harmonisatie plaats. De eerste kritische geluiden over dit voorstel zijn er al. Zo heeft de Duitse minister van Justitie gezegd dat er geen sprake van kan zijn dat de bescherming van de Duitse consument verminderd wordt door een voorstel voor een richtlijn (www.bmj.de/enid/95bc46a30bcec6ac42ba6e0d0ce633d6fb3ac0706d635f6964092d0935343433093a0979656172092d0932303038093a096d6f6e7468092d093130093a095f7472636964092d0935343433/Pressestelle/Pressemitteilungen_58.html). Ook de Nederlandse staatssecretaris van economische zaken, althans zijn woordvoerder, heeft zich in soortgelijke bewoordingen uitgelaten (*NRC Handelsblad* 16-10-2008).

2 Jurisprudentie van het Hof van Justitie

Op 11 september 2008 heeft het Hof van Justitie een Italiaanse prejudiciële vraag beantwoord over Richtlijn 2000/35/EG betreffende bestrijding van betalingsachterstand bij handelstransacties (Pb 2000 L200/35) (Zaak C-265/07 *Caffaro Srl v. Azienda Unità Sanitaria Locale RM/C*, HvJ 11 september 2008). Zoals bekend bevat deze richtlijn drie maatregelen om te late betalingen in handelstransacties tegen te gaan, te weten een hoge wettelijke rente, regels met betrekking tot het eigendomsvoorbehoud, en procedureregels betreffende onbetwiste vorderingen. In deze uitspraak was laatstgenoemde maatregel aan de orde. *Caffaro* had een onbetwiste vordering tegen *Azienda Unita Sanitaria Locale RM/C*, een overheidsorgaan vanwege een handelstransactie. Vervolgens heeft *Caffaro* een executoriale titel verkregen, die op 6 december 2004 is betekend aan de debiteur. Ook is die dag beslag gelegd op

tegoeden van de debiteur onder *Banca di Roma*. Volgens de Italiaanse regelgeving moeten er 120 dagen voorbij zijn gegaan voordat tot executie tegen het overheidsorgaan kan worden overgegaan. In casu is op de dag dat de executoriale titel is verkregen, ook overgegaan tot de executie. Volgens de Italiaanse rechter is de beslaglegging dientengevolge nietig. De Italiaanse rechter twijfelde echter of deze Italiaanse regelgeving wel in overeenstemming is met Richtlijn 2000/35/EG en stelde hieromtrent een prejudiciële vraag aan het Hof. Het Hof heeft deze vraag ontkennend geantwoord, omdat de Richtlijn slechts de termijn voor de verkrijging van een executoriale titel harmoniseert en niet de procedures van gedwongen executie, welke een aangelegenheid van de lidstaten blijven.

In een andere zaak waar het Hof zich over moest buigen, kwam de vraag aan de orde of de weigering om medicijnen te leveren aan distributeuren en groothandelaren die van plan waren deze ook door te verkopen via parallel-import, misbruik was in de zin van artikel 82 EG (Zk C-469/06 tot en met 478-06 *Sot. Lelos kai Sia EE en anderen v. GlaxoSmithKline AVE Farmakeftikon Proionton*, HvJ 16-9-2008). Het Hof oordeelde op grond van vaste rechtspraak dat dit inderdaad zo was, voor zover het normale bestellingen betrof. De nationale rechter moest vervolgens bepalen of er sprake was van een normale bestelling. Die omstandigheden die hierbij van belang zijn, is de omvang van de bestellingen gezien de behoeften van de nationale markt en de vroegere commerciële relaties tussen de onderneming en de betrokken groothandelaren. (Zie ook: C-141/07 *Commissie v. Duitsland*, HvJ 11-9-2008).

3 Overig

Verder is onder meer verschenen: *European Contract Law, Materials for a Common Frame of Reference: Terminology, Guiding Principles, Model Rules*, Produced by Association Henri Capitant des Amis de law Culture Juridique Française and Société de Législation Comparée, B. Fauvarque-Cosson, D. Mazeaud (ed.), Prepared by J.-B. Racine, L. Sauton, A. Tenenbaum, G. Wicker, Sellier, European law publishers, 2008; B. Akkermans, *The Principle of Numerus Clausus in European Property Law*, Intersentia, Metro, 2008 (diss. Maastricht UM); *The Future of Secured Credit in Europe*, H. Eidenmüller, E.-M. Kieninger (eds.), De Gruyter Recht, 2008; een recensie van H. Collins over de Draft Common Frame of Reference (DCFR) in de *Modern Law Review* door H. Collins, *MLRev.* (2008) 71, p. 840-844.